

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Ana Huang
KING OF PRIDE (Kings of Sin #2)

Copyright © 2023. KING OF PRIDE by Ana Huang
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KRALJ PONOSA

ANA HUANG

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Za sve devojke koje smatraju da je inteligencija seksi.
(I koje znaju da su oni ćutljivi najopasniji.)

Plejlista

I Knew You Were Trouble (Taylor's Version) – Taylor Swift
You Put a Spell on Me – Austin Giorgio
Love You Like a Love Song – Selena Gomez
Body Electric – Lana Del Rey
Collide – Justin Skye
Middle of the Night – Elley Duhé
Shameless – Camila Cabello
You Say – Lauren Daigle
Bleeding Love – Leona Lewis
Be Without You – Mary J. Blige

1.

Izabela

„DAKLE, *NISI* KORISTILA KONDOME KOJI SVETLE U MRAKU, KOJE sam ti dala?”

„Ne. Izvini”, živahno je uzvratila Tesa na moj zlovoljan pogled. „To nam je bio prvi sastanak. Gde si uopšte nabavila te kondome?”

„Na neonskoj žurci na klizaljicama prošlog meseca”, otišla sam na tu žurku u nadi da ću se tako osloboditi kolotečine u koju mi se život zaglavio. Nisam, ali *jesam* se snabdela čitavom kesom divno drečavih dodataka za žurke koje sam podelila prijateljicama. Pošto sam sama sebi nametnula mučno uzdržavanje od muškaraca, morala sam da živim kroz njih, što je bilo teško jer dotične prijateljice nisu sarađivale.

Tesa me je začuđeno pogledala. „Zašto su delili kondome na žurci na klizaljicama?”

„Zato što se te žurke uvek pretvore u ogromne orgije”, objasnila sam. „Videla sam da neko koristi jedan od tih kondoma baš tamo nasred klizališta.”

„Šališ se.”

„Ne.” Dopunila sam poslužavnike s kanapeima, a zatim se okrenula da složim različite čaše. „Ludilo, zar ne? Bilo je zanimljivo iako sam zbog nekih stvari koje sam videla bila traumirana dobrih nedelju dana...”

Nastavila sam da brbljam, ne obraćajući punu pažnju na svoje pokrete. Posle godinu dana rada za šankom u *Valhali*, ekskluzivnom

klubu rezervisanom samo za svetske bogataše i moćnike, najveći deo posla obavljala sam automatski.

Bio je ponedeljak, šest sati uveče – na drugim mestima je tada najveća gužva, ali u *Valhali* je sve mrtvo. Tesa i ja smo uvek koristile taj period da ogovaramo i ispričamo jedna drugoj šta smo radile tokom vikenda.

Radila sam ovde samo zbog plate dok ne završim svoju knjigu i postanem autorka objavljenog romana, ali prijalo mi je što radim s nekim ko mi se zaista dopada. Prethodne kolege su uglavnom bili čudaci.

„Jesam li ti ispričala za golog lika sa zastavom?“, pitala sam. „On je bio jedan od onih koji *uvek* učestvuju u orgijama.“

„Uh, Izi.“ Tesa je izgovorila moje ime piskavo, na način koji nije bio uobičajen za nju, ali previše sam se zanela u priču da bih prestala.

„Iskreno, nisam ni slutila da ću videti svetleći kurac u...“

Učtiv kašalj me je prekinuo.

Učtiv, *muški* kašalj, koji definitivno nije pripadao mojoj omiljenoj kolegini.

Potpuno sam se ukipila. Tesa je još jednom uznemireno zacvilela, čime je potvrdila ono što sam već sumnjala: osoba koja je došla bila je član kluba, a ne naš opušteni menadžer ili neko od obezbeđenja ko je svratio na pauzi.

I upravo me je čuo kako pričam o svetlećim kurčevima.

Sranje.

Krv mi je zagrejala obraze. Zajebi završavanje rukopisa, ono što sam u tom trenutku najviše želela bilo je da zemlja zine i celu me proguta.

Nažalost, tlo pod mojim nogama nije ni zadrhtalo, pa sam se nakon trenutka valjanja u poniženju ispravila, namestila najblistaviji osmeh osobe koja radi u korisničkoj službi i okrenula se.

Usne jedva da su mi se razvukle nagore, a već su se sledile. Samo su se podigle i izdale me, kao veb-stranica koja ne može da se učita do kraja.

Zato što je na manje od pet koraka od mene, zbunjen i mnogo zgodniji nego što bi bilo koji muškarac smeo da bude, stajao Kaj Jang.

Kaj Jang – cenjeni član upravnog odbora *Valhala* kluba i naslednik medijske imperije vredne više milijardi dolara, koji je posedovao neobičnu sposobnost da se *uvek* pojavi usred mojih najsravnijih razgovora.

Novi talas stida buknuo mi je preko lica.

„Izvinite što vas prekidam”, rekao je, a njegov neutralan ton nije odavao ni nagoveštaj njegovih misli o našem razgovoru. „Ali želeo bih da naručim piće, molim vas.”

Uprkos sveprožimajućoj želji da se sakrijem ispod šanka dok ne ode, nisam mogla da se malo ne otopim na zvuk njegovog glasa. Bio je dubok, mek i baršunast, tako otmeno začinjen britanskim naglasom da bi se i pokojna kraljica posramila. Delovao mi je na krvotok kao pet čašica jakog viskija.

Obuzela me je toplina.

Kaj je blago podigao obrve i shvatila sam da sam se toliko koncentrisala na njegov glas da još nisam odgovorila na njegov zahtev. U međuvremenu Tesa, mala izdajnica, nestala je u prostoriji iza šanka i ostavila me da se sama snalazim. *Nikada više neće dobiti kondom od mene.*

„Naravno.” Nakašljala sam se, pokušavajući da ublažim sve gušći oblak napetosti. „Ali bojim se da ne služimo džin-tonike koji svetle u mraku.” *Svakako neće svetleti bez crnog svetla.*

Pogledao me je zbunjeno.

„Pa kad si me prethodnog puta čuo da pričam o kon... zaštitnim proizvodima”, počela sam. *Ništa.* Mogla sam da blebecem i o kretanju saobraćaja u špicu, s obzirom na reakcije koje je pokazao. „Naručio si džin i tonik od jagode jer sam pričala o ukusu jagode...”

Zakopavala sam se sve dublje. Nisam želela da podsećam Kaja na situaciju kada me je čuo da pričam o kondomima sa ukusom jagoda na jesenjoj gala večeri u klubu, ali morala sam *nešto* da kažem kako bih skrenula njegovu pažnju sa... pa... trenutne nezgode s kondomima.

Trebalo bi da prestanem da pričam o seksu na poslu.

„Nema veze”, brzo sam rekla. „Hoćeš uobičajeni?”

Na stranu taj džin-tonik sa ukusom jagoda koji je jednom tražio, Kaj je uredno naručivao viski, svaki put. Bio je predvidljiviji od pesme Maraje Keri tokom praznika.

„Ne danas”, rekao je glatko. „Uzeću *smrt popodne*.” Podigao je knjigu tako da vidim naslov ispisan preko izlizane korice. *Za kim zvona zvone* Ernesta Hemingveja. „Rekao bih da je prikladno.”

Smrt popodne, koji je izmislio sam Hemingvej, jednostavan je koktel koji se pravi od šampanjca i apsinta. Njegova svetlucaća zelenkasta boja daje mu izgled pića koje sija u mraku – koliko to jedno piće može.

Pogledala sam ga pronicljivo, nesigurna da li je to slučajnost ili se zajebava sa mnom.

Zauzvrat se zagledao u mene nedokučivog izraza lica.

Tamna kosa. Oštre crte lica. Naočare s tankim crnim okvirom i odelo tako savršeno skrojeno da je sigurno bilo šiveno po meri. Kaj je bio oličenje aristokratske prefinjenosti, a svemu je dodao britanski stoicizam koji je išao uz to.

Obično sam prilično dobro čitala ljude, ali njega sam poznavala godinu dana, a još mu nisam prozrela masku. To me je nerviralo više nego što sam želela da priznam.

„Jedna *smrt popodne* stiže odmah”, rekla sam konačno.

Zakupila sam se njegovim pićem, a on je seo na svoje uobičajeno mesto na kraju šanka i izvadio svesku iz džepa kaputa. Ruke su mi se kretale, ali pažnja je bila podeljena između čaše i čoveka koji je mirno čitao. Povremeno bi zastao i nešto zapisao.

To samo po sebi nije bilo neobično. Kaj je često dolazio sâm da čita uz piće pre večernje gužve. Ipak, trenutak koji je odabrao *jeste* bio neobičan.

Bio je ponedeljak popodne, tri dana i dva sata pre njegovog nedeljnog dolaska tačno u minut četvrtkom uveče. Izašao je iz šablona.

Kaj Jang *nikada* nije izlazio iz šablona.

Znatiželja i neobičan nedostatak daha usporili su mi korak dok sam mu donosila piće. Tesa je još bila u ostavi, a tišina je sa svakim korakom postajala sve teža.

„Vadiš beleške?” Spustila sam koktel na salvetu i bacila pogled na njegovu svesku. Ležala je otvorena pored Kajeveg romana, stranica ispisanih crnom olovkom, urednim i preciznim rukopisom.

„Prevodim knjigu na latinski.” Okrenuo je stranicu i naškrabao još jednu rečenicu ne podižući pogled. Nije ni pipnuo piće.

„Zašto?”

„To me opušta.”

Začudeno sam ga pogledala, sigurna da sam ga pogrešno čula. „Kažeš da te ručno prevođenje romana od petsto stranica na latinski opušta?”

„Da. Kad bih želeo mentalno naprezanje, prevodio bih ekonomsku stručnu literaturu. Prevođenje beletristike je rezervisano za slobodno vreme.”

Objasnio je to tako nehajno kao da je to uobičajena i ukorenjena navika poput bacanja kaputa preko naslona kauča.

Zapanjeno sam ga gledala. „Vau. To je...”, nisam uspevala da nađem reči.

Znala sam da se bogataši odaju čudnim hobijima, ali obično su birali ekscentrične zabave poput priređivanja raskošnih venčanja za ljubimce ili kupanja u šampanjcu. Kajevo hobi je bio *dosadan*.

Usne su mu zaigrale, a ja sam se osetila posramljeno čim sam shvatila. *Izgleda da ću biti tema dana*. „Zezaš me?”

„Ne u potpunosti. Nalazim da je to opuštajuće mada ne volim naročito ekonomsku literaturu. Dosadila mi je na Oksfordu.” Kaj je konačno podigao pogled.

Puls mi se ubrzao. Izbliza je bio tako lep da je bilo gotovo bolno gledati ga pravo u lice. Gusta crna kosa padala mu je preko čela i pravila okvir za lice koje kao da je bilo iz klasičnog doba Holivuda. Isklesane jagodice spuštale su se do naglašene vilice i izvajanih usana, dok su duboke smeđe oči blistale iza naočara koje su samo pojačavale njegovu privlačnost.

Bez njih, njegova privlačnost bi bila hladna, gotovo zastrašujuća u svom savršenstvu, ali s njima je delovao pristupačno. Ljudski.

Barem kad nije bio zauzet prevođenjem klasika ili vođenjem porodične medijske kompanije. S naočarima ili bez njih, ni u čemu od toga nije bilo ničeg *pristupačnog*.

Prošli su me žmarci kad je posegnuo za pićem. Ruka mi je još bila na šanku. Nije me dodirivao, ali osećala sam toplotu njegovog tela kao da jeste.

Žmarci su se širili, bridelo mi je ispod kože, a dah mi se usporio. „Izabela.”

„Hm?” Kada sam razmislila o tome, zašto su Kaju uopšte bile potrebne naočare? Bio je dovoljno bogat da plati lasersku operaciju očiju.

Nije da sam se bunila. Možda je dosadan i malo uštogljen, ali zaista...

„Gospodin na drugom kraju bara pokušava da privuče tvoju pažnju.”

S nelagodom sam se trгла i vratila se u stvarnost. Dok sam bila zauzeta zurenjem u Kaja, u bar su ušli novi gosti. Tesa se vratila iza šanka i uslužila formalno odeven par, dok je drugi član kluba čekao da ga primetim.

Sranje.

Požurila sam i ostavila za sobom Kaja, koga je sve to zabavljalo.

Nakon što sam završila sa gostom, prišao je još jedan, pa još jedan. U *Valhali* se napravila gužva, pa nisam imala vremena da se ponovo bavim Kajem ili njegovim neobičnim metodama opuštanja.

U naredna četiri sata Tesa i ja smo upale u poznati ritam rada u gužvi.

Valhala je ograničila članstvo na stotinu, pa čak i najprometnije večeri nisu bile ništa u poređenju sa haosom s kojim sam izlazila na kraj u barovima u centru grada. Ali kada ih je bilo manje, pokrovitelji kluba zahtevali su da im poklanjamo pažnju i bavimo se njima mnogo više nego razmaženim momcima iz bratstva ili pijanim devojkama. Kada je bilo devet sati, bila sam spremna da se srušim, vraški zahvalna što sam te večeri radila samo pola smene.

Ipak, nisam mogla da odolim da povremeno ne pogledam u Kaja. Obično je izlazio iz bara nakon sat ili dva, ali sada je nastavljao da pije i časka sa ostalim članovima kao da ne postoji mesto na kojem bi radije bio.

Nešto nije u redu. Ako zanemarimo vreme, njegovo današnje ponašanje uopšte nije odgovaralo prethodnim obrascima i što sam više posmatrala, uočavala sam sve više pokazatelja da postoji problem: napetost u ramenima, malenu brazdu između obrva, usiljenost osmeha.

Možda je to bilo zbog šoka što sam ga videla van uobičajenih termina ili zbog želje da mu se odužim za sve situacije kad sam mogla da ostanem bez posla zbog neprikladnog ponašanja (odnosno pričanja

o seksu na poslu), a nisam. U svakom slučaju, morala sam Kajju da donesem još jedno piće tokom zatišja.

Tajming je bio savršen. Kajeve poslednji sagovornik je upravo otišao i ostavio ga ponovo samog za šankom.

„Džin-tonik sa ukusom jagode. Ja častim.” Gurnula sam čašu preko šanka. Izvela sam to tek tako, misleći da bi to bio zabavan način da ga oraspoložim, makar na svoj račun. „Izgledaš kao da bi ti dobro došlo nešto za podizanje raspoloženja.”

Odgovorio je upitnim izvijanjem obrva.

„Promenio si raspored”, objasnila sam. „Nikada ne bi promenio raspored da je sve u redu.”

Obrve su se spustile i pojavile su mu se jedva приметni nabori u uglovima očiju. Srce mi je zadrhtalo od neočekivano simpatičnog prizora.

To je samo osmeh. Saberi se.

„Nisam znao da obraćaš toliko pažnje na moj raspored”, u Kajevo glasu zaškriko je smeh.

Vrelina mi je jurnula u obraze po drugi put te večeri. *Tako mi i treba kad sam Dobri Samarićanin.*

„Ne baš toliko”, rekla sam u odbrani. „Dolaziš u bår svake nedelje otkako sam počela da radim ovde, ali nikada se nisi pojavio ponedeljkom. Samo sam приметila.” Trebalo je da prestanem, ali jezik mi je bio brži od pameti. „Zasigurno nisi moj tip, pa ne moraš da se plašiš da ću ti se nabacivati.”

To jeste bila istina. Objektivno, bila sam svesna Kajeve privlačnosti, ali su se meni dopadali nešto grublji muškarci, koji nisu bili tako „na mestu” kao on. Čak i da nije bilo tako, muvanje zaposlenih sa članovima kluba bilo je strogo zabranjeno, a ja nisam imala želju da ponovo okrenem svoj život naglavačke zbog muškarca, hvala lepo.

To nije sprečavalo moje izdajničke hormone da uzdahnu kad god ga vide. To mi je prilično išlo na živce.

„Lepo je znati.” Smeh je zaškriko jače kad je prineo čašu usnama. „Hvala. Slab sam na džin-tonik sa ukusom jagode.”

Ovog puta otkucaji mog srca nisu usporili već su se potpuno zastavili, makar samo na delić sekunde.

Slab? Šta to znači?

Ne znači ništa, progundao je glas u mojoj glavi. Priča o piću, a ne o tebi. Osim toga, nije tvoj tip. Sećaš se?

Oh, umukni, dosado.

Sjajno. Sada se moji unutrašnji glasovi međusobno svađaju. Nisam ni znala da *imam* više od jednog unutrašnjeg glasa. Ne znam šta je to bilo ako ne znak da mi je potreban san, a ne još jedna noć u agoniji nad rukopisom.

„Nema na čemu”, odgovorila sam, s blagim zakašnjenjem. Puls mi je bubnjao u ušima. „Trebalo bi da...”

„Izvini što kasnim.” Visok, plav muškarac uleteo je na mesto pored Kaja, a glas mu je bio oštar poput hladnoće poznog septembra koja mu se lepila za kaput. „Sastanak se odužio.”

Kratko me je pogledao pre nego što se ponovo okrenuo Kaju.

Tamnozlatna kosa, tamnoplave oči, građa modela Kalvina Klajna i toplina sante leda iz *Titanika*. Dominik Davenport, trenutni kralj Volstrita.

Odmah sam ga prepoznala. Bilo je teško zaboraviti to lice iako bi mogao da poradi na društvenim veštinama.

Zbog ovog prekida istovremeno su me obuzeli olakšanje i nepodnošljivo razočaranje, ali nisam sačekala Kajeve odgovor. Uputila sam se ka drugoj strani šanka, besna zbog načina na koji je njegova primedba da je *slab* ostala da visi kao sve samo ne usputan komentar.

Koliko on nije bio moj tip, ja *definitivno* nisam bila njegov. On je izlazio sa ženama koje sede u dobrotvornim odborima, letuju u Hemptonsu i paze da im se biseri slažu sa *šanel* kostimima. Nije bilo ničeg lošeg u tome, ali to nisam bila ja.

Za svoju prenatrpanu reakciju na njegove reči krivila sam samonametnuti post. Bila sam toliko gladna dodira i bliskosti da bi mi se verovatno zavrtilo u glavi da mi namigne onaj polugoli kauboj koji se večito mota po Tajms skveru. To nije imalo nikakve veze sa samim Kajem.

Nisam nameravala da se vratim na njegovu stranu šanka do kraja večeri.

Srećom, to što sam radila pola smene značilo je da izlazim ranije. U pet do deset prebacila sam preostale porudžbine Tesi, pozdravila se i pokupila tašnu iz zadnje sobe, a sve to ne gledajući određenog milijardera koji voli Hemingveja.

Mogu da se zakunem da sam osetila vreli pogled tamnih očiju na leđima dok sam odlazila, ali nisam se okrenula da proverim. Bilo je bolje da ne znam.

Hol je bio tih i prazan ovako kasno u noć. Bila sam iscrpljena, kapci su mi bili teški, ali umesto da požurim ka izlazu i udobnosti svog kreveta, skrenula sam levo prema glavnom stepeništu.

Trebalo je da idem kući da bih ispunila dnevni plan broja reči, ali prvo mi je trebala inspiracija. Nisam mogla da se usredsredim kad mi usled stresa zbog suočavanja sa praznom stranicom ništa nije padalo na pamet.

Reći su nekada same tekle, napisala sam tri četvrtine erotskog tri-lera za manje od šest meseci. Onda sam ga pročitala, nije mi se svideo, pa sam ga odbacila u korist novog projekta. Nažalost, kreativnost koja me je zasipala dok sam pisala prvi nacrt nestala je zajedno s njim. Ovih dana sam bila srećna ako napišem više od dvesta reči dnevno.

Popela sam se na sprat uz stepenice.

Sadržaji kluba bili su zabranjeni za zaposlene tokom radnog vremena, ali dok je bâr bio otvoren do tri ujutru, ostatak zgrade se zatvarao u osam. Nisam kršila nikakva pravila odlaskom u svoju omiljenu prostoriju zarad opuštanja.

Ipak, pažljivo sam gazila po debelom persijskom tepihu. Sve dalje, pored sobe za bilijar, salona lepote i sobe za opuštanje u pariskom stilu, dok nisam stigla do poznatih hrastovih vrata. Mesingana ručka je bila hladna i glatka dok sam je okretala da ih otvorim.

Petnaest minuta. To mi je bilo dovoljno. Onda ću otići kući, sprati dan sa sebe i pisati.

Ali kao i uvek, vreme se zaustavilo čim sam sela. Petnaest minuta se pretvaralo u trideset, pa u četrdeset pet, a ja sam ostala toliko udubljena u ono što sam radila da nisam primetila da su vrata iza mene zaškripala.

Dok nije bilo kasno.

2.

Kaj

„NEMOJ MI REĆI DA SI ME POZVAO OVDE DA GLEDAM KAKO čitaš Hemingveja deseti put.” Dominik je ravnodušno pogledao u moju knjigu.

„Nikada me nisi video da čitam Hemingveja.” Bacio sam pogled na šank, ali Izabela je već prešla na sledećeg gosta i ostavila džin-tonik za sobom.

Jagode su lenjo plutale u piću, a njihova živa crvena nijansa bila je u šokantnoj suprotnosti sa dostojanstvenim zemljanim tonovima bara. Obično sam izbegavao slatka pića, resko peckanje i prigušeni čilibar viskija bili su mi mnogo više po ukusu. Ali kao što sam rekao, bio sam posebno slab na ovaj ukus.

Dobro, ali ako se predomisliš, imam kondome sa ukusom jagode. Velike i rebraste, da bi teb...

Izvinite što vas prekidam, ali želeo bih da naručim još jedno piće.

Džin-tonik. Sa ukusom jagode.

Nisam bio oduševljen što me je zabavljalo sećanje na Izabelin užasnut izraz lica. Prekinuo sam joj razgovor o kondomu s njenom prijateljicom Vivijan na prošlogodišnjoj jesenjoj gali, i još sam se živo, do detalja, sećao tog razgovora.

Hteo to ili ne, svih naših razgovora sam se sećao živo, do detalja. Ušla je u moj život kao tornado, donela mi pogrešno piće tokom prvog dana u *Valhali* i od tada mi ne izbija iz glave.

To me je nerviralo.

„Nisam te lično video da ga čitaš.” Dominik je palio i gasio upaljač da privuče moju pažnju. Nije pušio, ali nosio je taj upaljač kao što sujevni ljudi nose amajlije. „Samo pretpostavljam da je to ono što radiš svake večeri dok se kriješ u biblioteci.”

Osmeh se probio kroz moje promenljivo raspoloženje. „Često me zamišljaš u biblioteci, zar ne?”

„Samo kad razmišljam o tome koliko je tvoj život tužan.”

„Kaže radoholičar koji noći uglavnom provodi u kancelariji.” Pravo je čudo što ga je žena trpela. Alesandra je bila svetica.

„Lepa je to kancelarija.” Klik. Klik. Plamičak bi oživeo samo da bi se brzo ugasio pod njegovom rukom. „Bio bih tamo i sada, da nisi zahtevao da dođem. Šta je toliko hitno da sam morao da požurim baš u ponedeljak uveče?”

Pozvao sam ga, nisam zahtevao, ali nisam hteo da ga ispravljam. Samo sam spustio olovku, knjigu i svesku u džep kaputa i prešao pravo na stvar. „Danas sam dobio poziv.”

Dominik se više nije nestrpljivo dosađivao, pojavila se iskra zainteresovanosti. „Ovako rano?”

„Da. Pet kandidata, uključujući i mene. Glasanje je za četiri meseca.”

„Uvek si znao da to neće biti krunisanje.” Dominik je kucnuo po kremenu svog upaljača. „Ali glasanje je formalnost. Naravno da ćeš pobediti.”

Odgovorio sam nerazgovetnim zvukom.

Kao najstarije dete i pretpostavljeni naslednik *Jang korporacije*, živim sa očekivanjem da ću postati izvršni direktor celog života. Ali trebalo je da preuzmem poziciju za pet do deset godina, a ne za četiri meseca.

Novi talas strepnje prošao mi je kroz grudi.

Leonora Jang nikada ne bi svojevolski prepustila položaj ovako rano. Imala je samo pedeset osam godina, bila je bistra i zdrava, Odbor ju je voleo. Život joj se svodio na posao i proganjanje mene da se oženim, ali nesumnjivo je to bila ona u video-pozivu tog popodneva, kada je obavestila mene i još četiri rukovodioca da se kandidujemo za poziciju izvršnog direktora.

Bez ikakvog upozorenja i bez detalja – osim datuma i vremena glasanja.

Rasejano sam prešao rukom preko čaše sa džin-tonikom, pronalazeći čudnu utehu u njenim glatkim oblinama.

„Kada vest izlazi u javnost?“, upitao je Dominik.

„Sutra.“ Što je značilo da će naredna četiri meseca svi pogledi biti uprti u mene, svi će čekati da zajebe. Što se neće desiti. Bio sam previše jak za to.

Iako je tehnički bilo pet kandidata, to mesto je čekalo mene. Ne samo zato što sam bio Jang već zato što jesam bio najbolji. Moji uspesi na mestu predsedavajućeg ogranka Severne Amerike govorili su za sebe. Ovaj ogranak je ostvarivao najveći profit, najmanje gubitaka i imao najbolje inovacije iako se određeni članovi Odbora nisu uvek slagali s mojim odlukama.

Nisam bio zabrinut zbog ishoda glasanja, ali me je mučio njegov tajming, koji je nešto što je trebalo da bude vrhunac karijere izvrnuo u mutnu baru nelagode.

Ako je Dominik primetio moj prigušeni entuzijazam, nije ga pokazao. „Tržište će procvetati.“ Praktično sam video kako mu kalkulacije prolaze kroz glavu.

Nekada bih prvo pozvao Dantea i oslobodio se strepnji preznojavaњem u bokserskom ringu, ali otkako se oženio, bilo je teže odvući ga od Vivijan na neplanirani meč nego oteti psu kost.

Verovatno je tako bilo bolje. Dante bi prozreo moju masku, dok su Dominika zanimalo samo činjenice i brojke. Ako nešto ne pokreće tržište ili mu ne uvećava bankovni račun, nije bio zainteresovan.

Posegnuo sam za pićem dok je iznosio svoja predviđanja. Upravo sam iskapio poslednju kap džina kad mi je pažnju odvuкао bogat, grleni smeh.

Pogled mi je kliznuo preko Dominikovog ramena i zaustavio se na Izabeli, koja je ćaskala s kozmetičkom naslednicom na kraju šanka. Nečim je nasmejala obično uzdržanu pozerku i njih dve su nagnule glave jedna prema drugoj kao najbolje drugarice koje ogovaraju za ručkom. S vremena na vreme, Izabela bi mahnito mahala rukama, a njen prepoznatljiv smeh ponovo bi ispunio prostoriju.

Taj zvuk mi je prodirao do grudi i zagrevao ih više od pića koje mi je dala.

Sa svojom ljubičasto-crnom kosom, nestašnim osmehom i tetovažom na unutrašnjoj strani levog ručnog zgloba, odudarala je kao dijamant među kamenjem. Ne zato što je bila barmen u prostoriji punoj milijardera već zato što je previše sijala za mračne, tradicionalne granice *Valhale*.

Bojim se da ne služimo džin-tonike koji svetle u mraku.

Prigušio sam smešak koji mi se iskrao na usne.

Izabela je bila smela, impulsivna i sve što sam obično izbegavao u poznanstvima. Cenio sam fine manire, nije ih imala, na šta je ukazivao njen očigledan fetiš za razgovorima o seksu na najneprikladnijim lokacijama.

Ipak, bilo je u njoj nečega što me je privlačilo kao mornara zov sirena. Destruktivno, svakako, ali tako lepo da gotovo da bi vredelo.

Gotovo.

„Zna li Dante?“, upitao je Dominik. Završio je s predviđanjem kretanja tržišta, što sam samo polovično čuo, i sada je bio zauzet odgovaranjem na mejlove preko telefona. Čovek je radio duže od svih koje sam poznao.

„Još ne zna.“ Gledao sam kako se Izabela odvaja od naslednice i petlja po kasi. „Izašao je s Vivijan na večeru. Jasno je stavio do znanja da ga niko ne prekida osim ako ne umire – i to samo ako su svi ostali koje mogu da pozovu zauzeti.“

„Tipično.“

„Mhm“, rasejano sam se složio.

Izabela je završila ono što je radila na kasi, rekla nešto drugoj devojci i nestala u zadnjoj prostoriji. Mora da joj se smena završila.

Nešto mi je zaigralo u stomaku. Koliko god se trudio, nisam to mogao objasniti ničim osim razočaranjem.

Uspesno sam se držao podalje od Izabele skoro godinu dana i bio dovoljno upućen u grčku mitologiju da razumem užasne sudbine koje čekaju mornare namamljene pesmama sirena. Nikako nije trebalo da idem za njom. A ipak...

Džin-tonik sa ukusom jagoda. Ja častim. Izgledaš kao da bi ti dobrodošlo nešto za podizanje raspoloženja.

Dođavola.

„Izvinjavam se što ću skratiti druženje, ali upravo sam se setio da hitno moram nešto da rešim.” Ustao sam i skinuo kaput s kuke ispod šanka. „Hoćemo li nastaviti razgovor kasnije? Večerašnja pića su na moj račun.”

„Naravno. Kad god si slobodan”, rekao je Dominik, potpuno nezainteresovan za moj nagli odlazak. Nije ni podigao pogled kada sam platio račun. „Srećno sa objavom sutra.”

Odsutno škljocanje njegovog upaljača pratilo me je do polovine prostorije, dok ga nije progutala eskalirajuća buka u baru. Onda sam se našao u hodniku, vrata su se zatvorila za mnom, a jedini zvuk koji se čuo bio je tihi bat mojih koraka.

Nisam bio siguran šta ću kada uhvatim Izabelu. Uprkos zajedničkim poznanstvima – njena najbolja drugarica Vivijan bila je Danteva žena – mi se nismo družili. Ali vesti o kandidaturi izbacile su me iz takta, kao i njen neočekivan, ali promišljen dar.

Nisam navikao da mi ljudi nešto daju, a da ne očekuju nešto za uzvrat.

Tužan osmeh prešao mi je preko usana. Šta je to govorilo o mom životu kada se jednostavno besplatno piće od slučajne poznanice isticalo kao vrhunac večeri?

Popeo sam se na sprat stepenicama, a srce mi je bilo mirno uprkos tihom glasu koji me je nagovarao da se okrenem i odjurim u suprotnom smeru.

Kretao sam se na osnovu predosećaja. Možda nije bila tamo, a ja svakako nisam imao razloga da je tražim i ako jeste, ali moja uobičajena suzdržanost je bila istrošena pod gorućom željom za nečim što će mi skrenuti misli i morao sam da uradim nešto povodom ove uznemirujuće *potrebe*. Ako nisam mogao da shvatim šta se dešava s mojom majkom, morao sam da shvatim šta se dešava sa mnom. Šta je to kod Izabele što me je držalo prikovanim? Večeras će možda biti lakše odgovoriti na to pitanje.

Majka me je uverila da je dobro u razgovoru posle konferencije. Nije bila bolesna, nije umirala niti je bila ucenjena, jednostavno je bila spremna za promenu.

Da je u pitanju bilo ko drugi, prihvatio bih njene reči bez razmišljanja, ali moja majka ništa nije radila hirovito. To nije bilo u skladu s njenom prirodom. Takođe nisam mislio da laže, poznavao sam je dovoljno dobro da bih to primetio, a tokom razgovora nije bilo ni naznake.

Zabrinuto sam se mrštio. Nešto se nije slagalo.

Ako nisu bili u pitanju ni njeno zdravlje ni ucena, šta bi moglo da bude? Neslaganje sa Odborom? Potreba za opuštanjem nakon decenija upravljanja korporacijom vrednom više milijardi dolara? Vanzemaljac koji joj je zauzeo telo?

Bio sam toliko zadubljen u misli da nisam primetio tihe zvuke klavira koji su lebdeli kroz hodnik dok nisam stao ispred izvora.

Ipak je bila ovde.

Srce mi je jednom preskočilo, tako lagano i brzo da sam jedva primetio razliku. Prestao sam da se mrštim, sada radoznao, a zatim začuđen kada je vrtlog nota pao na svoje mesto, a ja prepoznao melodiju.

Svirala je Betovenov *Hamerklavir*, jednu od najizazovnijih kompozicija ikada komponovanih za klavir.¹ I svirala ga je dobro.

Od šoka sam ostao bez daha, kao da me je neko polio hladnom vodom.

Retko sam čuo da neko svira *Hamerklavir* potrebnom brzinom, a zapanjujuća spoznaja da Izabela uspeva da nadmaši čak i iskusne profesionalce srušila je sve rezerve koje sam možda imao u vezi s njom.

Morao sam to lično da vidim.

Posle kratkog oklevanja, stegao sam prste oko kvake, okrenuo je i ušao unutra.

¹ Betovenova 29. sonata za klavir. (Prim. prev.)